

Sygn. akt IV CSK 121/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa G.W.
przeciwko P.M. i E.M.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanych na rzecz powoda łącznie kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanych P. i E. małżonków M. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 19 grudnia 2016 r., którym zostało ustalone, że zawarta dnia 18 lipca 2014 r. umowa sprzedaży bliżej oznaczonej nieruchomości w G. była nieważna ze względu na jej zawarcie przez osobę, której pełnomocnictwo zostało skutecznie wcześniej odwołane (art. 105 k.c.). Rozpoznając apelację pozwanych Sąd drugiej instancji uznał ją za niezasadną, mimo że podzielił zarzuty apelacji co do wadliwości niektórych ustaleń faktycznych.

W skardze kasacyjnej pozwani zarzucili Sądowi drugiej instancji naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 235 w związku z art. 278 k.p.c. i art. 156 ust. 3 i 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz art. 245 k.p.c.; art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c.; art. 235, art. 236, art. 308, art. 309 i art. 228 § 1 i 2 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 101 § 1 w związku z art. 61 k.c. przez błędną interpretację; art. 105 § 1 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie oraz art. 58 § 2 w związku z art. 5 k.c. przez błędną interpretację. Skarżący wnieśli o przyjęcie skargi do rozpoznania, a następnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi powód wniósł o odmówienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podnosi się występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywiste uzasadnienie skargi. Zagadnienie prawne ma dotyczyć skuteczności odwołania pełnomocnictwa w sytuacji, gdy oświadczenie o odwołaniu pełnomocnika nie zostało skutecznie złożone pełnomocnikowi, a w dalszej kolejności, jak to formułują skarżący, czy w takiej sytuacji powinien mieć zastosowanie a priori art. 105 k.c. Jednakże motywacja przedstawionego zagadnienia jest niezwykle skąpa i sprowadza się do zacytowania dwóch poglądów wyrażonych w jednym z komentarzy do kodeksu cywilnego i następnie wskazania tego, który odpowiada skarżącym. Nie jest to wystarczające dowiedzenie potrzeby rozważenia kwestii prawnej przez Sąd Najwyższy, w sytuacji, gdy stanowisko przyjęte przez Sąd Apelacyjny jest prawidłowo uzasadnione i poparte także innymi argumentami wynikającymi z ustalonego stanu faktycznego. W rezultacie zagadnienie to jest pozorne i skierowane na podważenie ustaleń faktycznych, z których jednoznacznie wynika, że do cofnięcia pełnomocnictwa doszło i było to pełnomocnikowi wiadome, co zostało wyjaśnione w uzasadnieniu Sądu drugiej instancji, a obecnie zarzut

powtórzony z rozpoznanej już apelacji. Zgodnie z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być ustalenia faktyczne i ocena dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany tymi ustaleniami. Na temat wykładni art. 105 k.c. w poruszonych kwestiach wypowiedział się już Sąd Najwyższy (zob. postanowienia z dnia 11 września 2003 r. III CZP 49/03, OSNC 2004, nr 10, poz. 168 i z dnia 5 stycznia 2011 r. III CSK 84/10, nie publ. oraz wyroki z dnia 21 marca 2013 r. II CSK 458/12, OSNC-ZD 2014, nr 1, poz. 10, z dnia 20 października 2016 r. II CSK 59/16, nie publ. i z dnia 23 marca 2018 r. II CSK 371/17, nie publ.). Stanowisko wyrażone w tych judykatach nie było kwestionowane we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Nie można również podzielić poglądu skarżących o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej i to w podnoszonym tylko zakresie zarzutu dotyczącego naruszenia przepisów postępowania. Stanowisko wyrażone we wniosku jest wysoce formalistyczne i usiłuje nie dostrzegać rzeczywistego przedmiotu przeprowadzonych dowodów, w których nie chodziło o cenę sprzedawanej nieruchomości, ale że zostało to uczynione po znacząco zaniżonej cenie. Nawet, jeśli ustalenie wartości tej nieruchomości było orientacyjne, to na potrzeby spornej sprawy wystarczające, żeby nie mieć wątpliwości o określeniu ceny drastycznie poniżej wartości tej nieruchomości. Nie można więc mówić o oczywistym uzasadnieniu skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), podobnie jak o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), zwłaszcza w sytuacji, gdy wskazane łącznie obie powyższe podstawy skargi kasacyjnej się wzajemnie, co do zasady, wykluczają. Zostało to wykazane w licznych i dostępnych orzeczeniach Sądu Najwyższego oraz poglądach doktryny.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądowego, nie jest zatem trzecią instancją sądową, weryfikującą stan sprawy i poczynione ustalenia oraz oceny dowodowe.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania zgodnie z art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

as]

aj

